

бждешъ вкамененъ до тогава, докато нѣкой другъ не сбере бисеритѣ“.

Най-голѣмиятъ отишълъ на ливадата и се заловилъ за работа. Когато слънцето почнало да залѣзва, сбралъ билъ едва двесте бисера. А щомъ последниятъ лжчъ угасналъ, той се внезапно вкоченилъ и станалъ на камъкъ.

На другата сутринъ се заелъ за работа Робертъ. Но и той при последнитѣ лжчи на залѣзващото слънце билъ сбралъ около петстотинъ. Щомъ угасналъ последниятъ слънчевъ лжчъ, смразилъ се и се превърналъ на камъкъ.

На третата сутринъ отишълъ да собира бисери Конрадъ. Съ силенъ гласъ извикалъ той три пѣти царицата на мравкитѣ. Тя дошла.

— Ахъ, скѣпа царице! — рекълъ Конрадъ. — Тукъ, на ливадата, сж прѣснати две хиляди бисера; трѣбва да ги сбера въ джеба си преди залѣзъ слънце. Ако не направя това, ще се вкаменя. Помогни ми!

Царицата свирнала три пѣти и веднага отъ всички страни се стекли безкрай мравки. Царицата се изкачила на единъ камъкъ и заповѣдала на своитѣ подданици да сбератъ бисеритѣ.

До обѣдъ му донесли повече отъ хиляда, а надвечеръ на ливадата не останалъ ни единъ бисеръ.

Конрадъ се върналъ въ замъка, потърсилъ стареца и му далъ торбичката съ бисери. Старецътъ се и зачудилъ и зарадвалъ. Безъ да каже дума, той завелъ княза въ една разкошна стая и му предложилъ великолепа вечеря.

На сутринята таинствениятъ старецъ разбудилъ Конрада и го завелъ въ стаята си. Тамъ докосналъ отново стената съ черната прѣчица и се показала сребърна дѣска съ надпись:

„На дъното на езерото, което мие източната страна на замъка, има златенъ прѣстенъ. Трѣбва да го намѣришъ преди да угасне последниятъ лжчъ на залѣзващото слънце. Ако направишъ това, очаква те голѣма награда. Ако ли не, ще се превърнешъ на камъкъ и ще бждешъ вкамененъ, докато нѣкой другъ не изпълни това.“

Конрадъ разбралъ, че такъвъ подвигъ е невъзможно да се извърши.

Изведнѣжъ си спомнилъ за царя на патицитѣ. Той го повикалъ съ силенъ гласъ и му казалъ:

— На дъното на езерото има единъ златенъ прѣстенъ; ако до залѣзъ слънце го не намѣря, ще се вкаменя. Помогни ми, моля ти се: намѣри прѣстена.

Патешкиятъ царъ плѣсналъ съ криле по водата и изкрѣкалъ три пѣти.

Надъ езерото се спуснало грамадно ято патици; тѣ били толкова много, че покрили цѣлото езеро.

Патокътъ имъ заповѣдалъ да намѣрятъ прѣстена и да го извадятъ.

Всички патици се гурнали изведнажъ и се скрили подъ водата. Следъ мигъ цѣлото ято се отново показало на повърхността. Една патица държела въ човката си златния прѣстенъ.

Патешкиятъ царъ взелъ прѣстена и го подалъ на Конрада.

Конрадъ потърсилъ стареца и му далъ прѣстена. Изуменъ отъ радостъ, старецътъ гледалъ ту Конрада, ту прѣстена, хвърлилъ се на шията на княза и почналъ да го цѣлува. Следъ това го завелъ пакъ въ спалнята, предложилъ му разкошна вечеря и си отишълъ.

На сутринята старецътъ пакъ отвелъ Конрада въ стаята си и докосналъ съ черната прѣчица стената. Веднага се явила червена дѣска, цѣла отъ рубинъ, а по нея било написано съ сапфири:

„Странниче, въ градината на замъка има три каменни статуи. Преди петстотинъ години тѣ сж били живи хора. Ако до залѣзъ-слънце не узнаешъ, коя отъ тѣхъ е яла медъ въ последния часъ отъ живота си, ще се превърнешъ на камъкъ и ще чакашъ освобождението си, докато нѣкой другъ не свърши тая работа.“

Конрадъ отишълъ въ градината, седналъ срещу третѣ статуи и заплакалъ отъ мъка.

Изведнѣжъ чулъ нѣкакво брѣмчене: на ржката му кацнала пчела и съ тъничъкъ гласъ го запитала:

— Защо плачешъ, приятель мой? Кажи ми, защо скърбишъ! Азъ съмъ царицата на пчелитѣ.

Князътъ скочилъ отъ радостъ и извикалъ:

— Какъ се случи, та те забравихъ, мила царице! Но не вѣрвамъ да ми помогнешъ; тая работа е много мъчна. Трѣбва да отгатна, коя отъ тия три статуи, когато е била още живъ човѣкъ, преди петстотинъ години, е яла медъ.

Царицата на пчелитѣ полетѣла отъ една статуя на друга и почнала да ги мирише отъ всички страни.

Тѣкмо когато последниятъ слънчевъ лжчъ трептѣлъ още въ въздуха, царицата на пчелитѣ извикала на време:

— Открихъ! Тая статуя, отъ лѣво, е яла медъ!

Щомъ казала това, и слънцето се скрило. Конрадъ подскочилъ отъ радостъ, после се